

Mt 10, 24-33

Jézus háromszor is felszólít: „**Ne féljete!**” Hirdessétek **bátran**, akár a háztetőkről is, amit fülbe sűgva hallottatok tőlem...

Miről beszélt Jézus? Mire vállalkoztunk mi? És hogyan működik a félelem és bátorság vírus-járvány idején?

1) Amiről Jézus beszélt

Jézus a maga új Istenképével és világmodelljével elindul társakat keresni. Kiválaszt 12 fiatal-embert és beleviszi őket egy olyan ügybe, amelynek végkifejlete nem kétséges. A vallási és társadalmi struktúrák vezetői, akik a gazdagságra, hatalomra és erőszakra vannak berendezkedve, nem tűrik el, hogy valakik holmi egyenlőség, testvériség és erőszakmentesség elvű rendszert hozzanak létre.

Egy ilyen fanatikusnak, mint Jézus, meg kellett győznie követőit arról, hogy ez a vállalkozás végsősoron csak sikeres lehet, mert akik meg tudják ölni a testüket, nem tudják megölni a lelküket. Mert arról van, aki gondoskodik. Aki ugyan nem lép közbe a gyilkosaikkal szemben, de gondja lesz rájuk, mert még a hajuk szálát is számon tartja, hát még a lelküket! Megéri az életet is odaadni, mert igazi életet nyernek: már a földön épített szeretetvilágot, és a Nála rájuk váró Isten Országát!

Amit a jézusi programbeszédéből most hallunk, vagy olvasunk, az nagy győzködés, háromszoros és százszoros bátorítás: Ne féljete! Ne féljete! Ne féljete!

Ne féljete „Baal zebub”-nak, a „legyek, a szemét, a trágya urának” csúfolt istentől, és „házanépétől”!

Ne féljete az üldözőitektől!

Ne féljete az életodaadástól!

2) Amire mi vállalkoztunk

Azt hiszem, hogy mindnyájunkat Jézus programjából elsősorban Isten földi országának, a szeretet világának „építése” ragadott meg.

Ki-ki, ha félelmek között is, de vállalta az ütközést is a hatalommal, a sokat emlegetett börtönt (szeretteiktől való elszigetelődést) és egyéb megtorlásokat.

És vállaltuk erőnk szerint azt a bizonyos „hármasszöveget”, amiről egyfolytában beszélünk.

De féltünk, hogy nem adunk annyit, amennyit kellene. Hogy nem segítünk a harmadik világon, a hazai rászorulókon, a testvéreinken, mint amennyire képesek lennénk. És nem csak ellenségeinket nem szeretjük úgy, ahogy kellene, hanem még egymást sem.

Ez a félelem nem káros, mert a lelkiismeretünk hangja. De káros az, hogy a lelkünk és a mi világunk kárt szenved miattunk, és így a földi Istenország álma foszlik szét.

Ami pedig a tragédiánk lehet, hogy csak álomképként él bennünk az Atya képe, az Atya országa, az életünk beteljesedésének hite!

3) Ami a vírusjárvány idején sokkol

Napjainkban szokatlan dolog történt. Megjelent a „**halál angyala**”, és átfutott az egész Földgolyón. Mi az, hogy futott, fut ma is. Csak csitult, és ki tudja, mikor fordul vissza ránk.

Nagyhatalom ez a vírus, ha másmilyen is, mint a világ uraié. Félelmetesebb, mert a természeti erőkkel szemben alig vagyunk képesek szembeszállni. Mindenesetre időbe telik. De addig?!

Sokan vagyunk a Földön, kicsit ritkítani kell az emberiséget. Kezdjük az öregekkel, azokért nem kár. Még köszönettel is tartozunk a nagy Természetnek, hogy 60 év alatt alig gyilkol meg csak egy-két fiatal és gyereket.

Félelem és bátorság – ez itt a kérdés. Érintettként bátran a vírus elé állhatok és mondhatom: *Ide lőj, apuskám!* Dehogy rejtőzök karanténba, úgyis meg vannak már számlálva a napjaim. De amíg utolérsz, példát mutatok a gyerekeimnek, és nem hagyom, hogy meg ne öljem az unokáimat.

Csak hogy bolondját járatja velünk a Vírus. A gyerekeink védenek, mert féltenek, szeretnek. Ugyanakkor mi meg őket féltjük. Főleg akkor, amikor olyan bátorrá válnak, hogy megunva a több hónapos parancsuralmat, bátran szembeszállnak a veszéllyel.

A világ urai pedig szintén megunják a vírus bolondériáját, és kinyitják a kapukat, szabad utat engedve az embereknek. Különbön ugyanis összeomlik a gazdaság, és akkor ők lesznek a Vírus áldozatai, mert őket fosztják meg a népek a hatalmuktól.

És akkor ott áll bénultan az öregapó, öreganyó, mert ha nem lép ki a ketrecből, akkor „gyáva nyúl” és bizony „félti hitvány életét”. Ha kilép felelőtlenül, adott esetben felelős lesz szerettei életéért.

Itt van a **dilemma**: Félni vagy nem félni? Féltetni vagy nem féltetni? Bátorság vagy gyávaság? Bárhogyan is, de kárt szenved a lelkünk, roncsolódik a legszorosabb kapcsolatunk, a szülői, gyermeki, testvéri szeretetünk!

--- Csak bízni tudunk, hogy ha a földi hatalmakkal úgy, ahogy megbirkóztunk, a természet erőivel is elbánunk valahogy. **Féljen a Vírus!**

[Kovács László elmélkedése, 2020. június 21.]